

1411

Canteu (PS 5)

(ALDC, IX, 2008. Canteu [PS 5])

La persona 5 del present de subjuntiu del llat. CANTARE era CANTĒTIS, origen del cat. antic *cantets* (avui ribagorçà, loc. 87 i 94) i del cat. modern *canteu*, amb un tractament de la E tònica del llat. vg. segons les àrees dialectals paral·lel al de *cantem* (PS 4) (cf. mapa 1410): *cant[e]u* en cat. occ. i alg., *cant[ə]u* en bal., *cant[ɛ]u* en cat. central i una part del bal., *cant[ɛ]u* en ross.; per a l'evolució de E del llat. vg., veg. PALDC, II, mapes 106 i 107. Cal notar dues anomalies respecte d'aquest tractament general: 1) parlars meridionals del nord-occ. presenten la var. *cantau*, resultat d'una atracció de la desinència dels verbs de la classe II i III (*batau* <

BATTATIS, *sintau* < SENTIATIS); 2) parlars tortosins i valencianoseptentrionals han acollit les formes de l'imperfet de subjuntiu i han generat la innovació *cantésseu*; d'aquesta manera han provocat un sincretisme amb l'imperfet de subjuntiu.

La var. ribagorçana *cantet* 100 pot ser resultat d'un compromís entre l'arag. *cantad* i el cat. *canteu*.

Canteu (model *porteu*) és la forma normativa des del DOrt, 1917, que acull la GIEC (pàg. 276) i la PEOLC *Morfologia* (pàg. 26), que la considera pròpia de l'àmbit general.

